

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2016/ 9064
Datum van uitspraak
1 september 2016
Rolnummer
2015/AB/469

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRICHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers
tegensprekelijk arrest
definitief

VANDEMOORTELE NV, met maatschappelijke zetel te 9000 GENT, Moutstraat 64,
appellante, vertegenwoordigd door mr. ADRIAENS Bart, advocaat te 8500 KORTRIJK, Ring
Bedrijvenpark / Brugsesteenweg 255,

tegen

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, met zetel te 1060 BRUSSEL, Victor Hortaplein, 11,
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. DE KERPEL S. loco mr. DERVEAUX Pieter, advocaat
te 1930 ZAVENTEM, Parklaan 54.

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, in bijzonder:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op
tegenspraak op 20 april 2015 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 5e
kamer (A.R. 12/12303/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 15 mei 2015,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare
terechtzitting van 16 juni 2016, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad
werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. FEITEN

1.-

Tot medio 2009 maakte de NV Alpro deel uit van de zgn. 'groep Vandemoortele'. De NV Alpro hield zich met haar dochterondernemingen bezig met de productie en het commercialiseren van sojaproducten, en vormde één van de drie divisies van deze groep, naast de divisies 'bakkerijproducten' en 'vetten en margarines'.

In het kader van de uitbreiding van zijn activiteiten verwierf de groep Vandemoortele de Franse bakkerijgroep Panavi, doch onder andere ten gevolge van deze overname liep de schuld van de groep tegenover haar banken op. Om aan dit probleem tegemoet te komen besliste de groep Vandemoortele om haar sojafdeling, met name de NV Alpro en haar dochterondernemingen af te stoten.

Zoals gebruikelijk diende deze operatie in alle discretie te verlopen. Van belang voor de betwisting die ter zake aan het arbeidshof werd voorgelegd, is dat beroep werd gedaan op een aantal leden van het managementteam van de NV Alpro, die aan de geïnteresseerde kopers de nodige informatie met betrekking tot hun departement dienden te verstrekken.

Op 2 juli 2009 werd de uiteindelijke verkoopovereenkomst gesloten en gingen alle aandelen van de NV Alpro over van de toenmalige NV Vandemoortele Izegem naar Whitewave International Ltd.

Met brief van 27 augustus 2009 meldde de NV Vandemoortele (hierna genoemd de NV) aan de leden van het managementteam van de NV Alpro die meegewerkt hadden aan de verkoop van de NV Alpro dat hen 'in het kader van de succesvolle afsluiting van de verkoop van de Alpro divisie en omwille van het belang hiervan voor de vennootschap, uit erkentelijkheid een éénmalige en discretionaire vergoeding werd toegekend', waarop bedrijfsvoorheffing zou worden ingehouden.

De toegekende vergoedingen werden via de loonadministratie van de NV Vandemoortele verwerkt en de betrokken personen kregen een loonafrekening vanwege de NV Vandemoortele, opgesteld op 29 augustus 2009 en wat de heer D. [naam] betreft een tweede opgesteld op 12 september 2009, en een fiscale fiche 281.10, waarop telkens als datum van in- en uitdiensttreding 29 augustus 2009 werd vermeld, en als omschrijving van de toegekende vergoeding 'bonus'.

2.-

Met brief van 30 juni 2011 beëindigde de NV Vandemoortele de arbeidsovereenkomst van mevrouw D met aanzegging van betaling van een opzeggingsvergoeding van 26 maanden loon.

Op 1 juli 2011 sloten de NV Vandemoortele en mevrouw D een overeenkomst, waarin werd aangegeven dat laatstgenoemde meende dat haar ontslag een discriminatie uitmaakte omwille van haar leeftijd, en haar als 55-jarige de kans op brugpensioen ontnomen werd door de werkgever. De overeenkomst vermeldde dat aan mevrouw D zou worden betaald, naast de gebruikelijke einddienstvergoedingen:

307.812,44 euro bruto opzeggingsvergoeding (26 maandlonen)

103.097,74 euro schadevergoeding wegens leeftijdsdiscriminatie (6 maanden lopend loon).

Op de loonbrief werd deze laatste vergoeding door het sociaal secretariaat van de NV aangegeven als 'uitwinningsvergoeding' wat later werd gecorrigeerd in 'schadevergoeding buiten dienst (vrij van RSZ)'.

3.-

Met brief van 10 februari 2012 kondigde een sociaal controleur van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (hierna genoemd de RSZ) aan op 28 februari 2012 een bezoek te zullen brengen aan onder andere de NV Vandemoortele. In deze brief werd specifiek geïnformeerd naar de vergoedingen die aan mevrouw D werden betaald, in het bijzonder hoe de 'uitwinningsvergoeding' werd betaald, en naar de bonussen die werden toegekend door de NV aan zeven werknemers van Alpro, met de vraag waarom deze bonussen werden onttrokken aan de berekening van socialezekerheidsbijdragen.

Op vraag van de sociale controleur verstrekke de NV de gevraagde informatie.

4.-

Met aangetekende brief van 25 juli 2012 meldde de RSZ aan de NV van oordeel te zijn dat de bijkomende vergoeding van 103.097,74 euro die aan mevrouw D werd betaald bij haar uitdiensttreding te beschouwen is als loon, en over te zullen gaan tot regularisatie van deze vergoeding voor het 2de kwartaal 2011.

Met gemotiveerde brief van 9 augustus 2012 betwistten de raadsleden van de NV het standpunt van de RSZ en vroegen zij om mededeling van het onderzoeksverslag. Tevens kondigden zij aan dat de NV onder voorbehoud zou overgaan tot betaling van de geregulariseerde bedragen, waarbij deze betaling een ingebrekestelling inhield om de onder

voorbehoud betaalde bedragen plus intrest per kerende terug te betalen.

Met aangetekende brief van 14 augustus 2012 reageerde de NV in dezelfde zin en kondigde zij betaling aan van 43.548,50 euro.

Met brief van 3 september 2012 bezorgde de RSZ aan de raadsleden van de NV een kopie van het onderzoeksverslag.

5.-

Met aangetekende brief van 8 augustus 2012 meldde de RSZ aan de NV van oordeel te zijn dat de eenmalige discretionaire vergoeding die werd betaald aan verscheidene werknemers te beschouwen is als loon, en over te zullen gaan tot regularisatie van deze vergoeding voor het 3de kwartaal 2009.

Met gemotiveerde brief van 13 augustus 2012 betwistten de raadsleden van de NV het standpunt van de RSZ en vroegen zij om mededeling van het onderzoeksverslag.

Met brief van 3 september 2012 bezorgde de RSZ aan de raadsleden van de NV een kopie van het onderzoeksverslag.

Met aangetekende brief van 24 september 2012 meldde de NV aan de RSZ dat zij onder voorbehoud zou overgaan tot betaling van 1.220.968,71 euro. In dezelfde brief stelde zij de RSZ in gebreke om het onder voorbehoud betaalde bedrag plus intrest per kerende terug te betalen.

II. RECHTSPLEGING

6.-

Met verzoekschrift op tegenspraak, met aangetekende brief van 27 september 2012 verzonden aan de arbeidsrechtbank van Brussel, vorderde de NV te zeggen voor recht dat de door de RSZ doorgevoerde ambtshalve regularisaties ongegrond zijn en dienvolgens de RSZ te veroordelen tot betaling aan de NV van:

- de ten onrechte en onder voorbehoud betaalde socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest, ten bedrage van 1.264.517,21 euro, eventueel aan te passen in de loop van het geding;
- de verwijlntrest vanaf de betaling onder voorbehoud tot het verzoekschrift en de gerechtelijke intrest vanaf het verzoekschrift tot de uiteindelijke gehele terugbetaling op

de voornoemde bedragen, te kapitaliseren van zodra zij betrekking hebben op een volledig jaar.

Zij vorderde tevens de veroordeling van de RSZ tot de kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, voorlopig begroot op 33.000,00 euro, en de voorlopige uitvoerbaarheid van het vonnis zonder enig voorbehoud.

7.-

Nadat de zaak op 28 november 2014 werd gepleit, verklaarde de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel met vonnis van 20 april 2015 de vordering van de NV ontvankelijk doch ongegrond. Zij veroordeelde de NV tot de kosten van het geding, voor beide partijen begroot op 16.500,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

8.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

9.-

Met verzoekschrift, neergelegd op de griffie van het arbeidshof te Brussel op 15 mei 2015, tekende de NV hoger beroep aan tegen het vonnis dat op 20 april 2015 werd gewezen door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel. Zij vorderde dat het arbeidshof dit vonnis zou hervormen en haar oorspronkelijke vordering, met uitzondering van de oorspronkelijk gevorderde uitvoerbaarheid bij voorraad, ontvankelijk en gegrond zou verklaren, en bijgevolg zou zeggen voor recht dat de door de RSZ doorgevoerde ambtshalve regularisaties ongegrond zijn en dienvolgens de RSZ te veroordelen tot betaling aan de NV van:

- de ten onrechte en onder voorbehoud betaalde socialezekerheidsbijdragen, bijdrageopslagen en intrest, ten bedrage van 1.264.517,21 euro, eventueel aan te passen in de loop van het geding;
- de verwijlntrest vanaf de betaling onder voorbehoud tot het verzoekschrift d.d. 27 september 2012 en de gerechtelijke intrest vanaf het inleidend verzoekschrift tot de uiteindelijke gehele terugbetaling op de voornoemde bedragen, te kapitaliseren van zodra zij betrekking hebben op een volledig jaar.

Tevens vorderde zij de veroordeling van de RSZ tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, voorlopig begroot op 33.000,00 euro in eerste aanleg en 33.000,00 euro in graad van beroep.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

10.-

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. BEOORDELING

1.1. Zijn socialezekerheidsbijdragen verschuldigd op de vergoedingen betaald door de NV Vandemoortele aan sommige leden van het managementteam van NV Alpro?

11.-

Artikel 1 § 1 eerste lid van de RSZ-wet bepaalt dat deze wet toepassing vindt op de werknemers en de werkgevers die door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden.

Artikel 14 § 1 van de RSZ-wet bepaalt verder dat de bijdragen voor sociale zekerheid berekend worden op grond van het loon van de werknemer, waarbij artikel 14 § 2 van dezelfde wet bepaalt dat het begrip loon bepaald wordt door artikel 2 van de Loonbeschermingswet, onder voorbehoud van verruiming of beperking van dit begrip bij in ministerraad overlegd besluit.

Aan de orde is bijgevolg in hoofdorde de vraag of tussen de NV Vandemoortele en de leden van het managementteam van de NV Alpro een arbeidsovereenkomst heeft bestaan, en vervolgens of de vergoedingen die door de NV Vandemoortele aan de leden van het managementteam van de NV Alpro werden betaald, beschouwd moeten worden als loon waarop socialezekerheidsbijdragen moeten worden betaald.

Bestond tussen de NV Vandemoortele en de leden van het managementteam van de NV Alpro een arbeidsovereenkomst?

12.-

Uit artikel 2 en 3 van de Arbeidsovereenkomstenwet kan worden afgeleid dat de arbeidsovereenkomst de overeenkomst is waarbij een werknemer zich er jegens een werkgever toe verbindt tegen loon onder gezag van deze werkgever, arbeid te verrichten. (vgl. Cass. 6 maart 2000, J.T.T. 2000, 227)

Een overeenkomst zal bijgevolg een arbeidsovereenkomst zijn wanneer volgende constitutieve bestanddelen aanwezig zijn: bestaan van een overeenkomst, verrichten van

arbeid, betalen van loon en uitoefening van gezag.

13.-

Met toepassing van artikel 1101 BW bestaat de overeenkomst erin dat een of meer personen zich jegens een of meer andere personen verbinden iets te geven, te doen of niet te doen.

In voorliggende betwisting is een belangrijke vraag niet of de leden van het managementteam van de NV Alpro aan wie een vergoeding werd betaald, zich ertoe verbonden iets te doen, maar wel jegens wie zij deze verplichting op zich hebben genomen.

Wat zij moesten doen is duidelijk: het verstrekken van informatie met betrekking tot hun departement, in het kader van de verkoop van de NV Alpro en haar dochterondernemingen.

Het feit dat de betrokken personen werknemer waren van de NV Alpro (en dat klaarblijkelijk ook zijn gebleven nadat de NV Alpro werd verkocht) belet niet dat zij ook werknemer kunnen zijn geweest van NV Vandemoortele. Geen enkele wettelijke bepaling verbiedt immers dat een werknemer tegelijkertijd verbonden is met twee werkgevers.

Naar het oordeel van het arbeidshof moet aanvaard worden dat de opdracht aan de leden van het managementteam van de NV Alpro om informatie te verstrekken met betrekking tot hun departement, in het kader van de verkoop van de NV Alpro en haar dochterondernemingen, gegeven werd door de NV Vandemoortele.

Een aantal elementen wijzen hierop:

- Het is logisch dat de opdracht om deze informatie te verzamelen in het kader van de verkoop van de NV Alpro, uitging van de potentiële verkoper, met name de NV Vandemoortele, niet van het voorwerp van de verkoop, met name de Alprodivisie zelf;
- De heer J. V., die aan de heer D. volgens de eigen verklaring van deze laatste de opdracht gaf om deze informatie te verzamelen, was niet enkel voorzitter van de raad van bestuur van de NV Alpro, maar volgens de uiteindelijke verkoopovereenkomst ook voorzitter van het directiecomité van de NV Vandemoortele (groep Vandemoortele);
- Het is niet de NV Alpro, maar wel de NV Vandemoortele die in de brieven van 27 augustus 2009 'in het kader van de succesvolle afsluiting van de verkoop van de Alpro divisie en omwille van het belang hiervan voor de vennootschap, uit erkentelijkheid een éénmalige en discretionaire vergoeding toekent';
- De toegekende vergoedingen werden via de loonadministratie van de NV Vandemoortele

verwerkt en de betrokken personen kregen een loonafrekening vanwege de NV Vandemoortele, opgesteld op 29 augustus 2009 en wat de heer Deryckere betreft een tweede opgesteld op 12 september 2009, en een fiscale fiche 281.10, waarop telkens als datum van In- en uitdiensttreding 29 augustus 2009 werd vermeld; dat het sociaal secretariaat van de NV later aangegeven heeft dat dit niet anders kon, belet niet dat deze documenten werden afgeleverd door de NV en een erkenning vormen dat de begunstigden van de premies zij het maar één dag werknemer zijn geweest van de NV, en op deze dag betaling hebben gekregen van een bedrag dat op deze loonbrief als 'bonus' werd aangegeven.

Uit deze elementen kan op afdoende wijze worden afgeleid dat tussen de NV Vandemoortele en de leden van het managementteam van de NV Alpro aan wie door de NV Vandemoortele een bonus werd betaald, een overeenkomst bestond.

14.-

Naar het oordeel van het arbeidshof kan niet ernstig ter discussie staan dat in het kader van de overeenkomst waarvan het bestaan hiervoor werd vastgesteld, prestaties werden geleverd, met name het verstrekken van informatie met betrekking tot hun departement, in het kader van de verkoop van de NV Alpro en haar dochterondernemingen.

15.-

Naar het oordeel van het arbeidshof kan evenmin ernstig ter discussie staan dat de NV Vandemoortele over de betrokken leden van het managementteam van de NV Alpro gezag uitoefende.

Het uitoefenen van gezag houdt de bevoegdheid in om leiding te geven en toezicht te houden, zelfs indien die bevoegdheid niet effectief uitgeoefend wordt.

(vgl. Cass. 18 mei 1981, Ar. Cass. 1980-81, 1080)

Onder verwijzing naar wat reeds werd onder nr. 13 hiervoor werd gesteld kregen de leden van het managementteam van de NV Alpro van de NV Vandemoortele een opdracht om iets te doen, met name het verstrekken van informatie met betrekking tot hun departement, in het kader van de verkoop van de NV Alpro en haar dochterondernemingen.

Het geven van dergelijke opdracht om iets te doen, moet beschouwd worden als de uitoefening van gezag.

16.-

Tenslotte moet onderzocht worden of in het kader van de overeenkomsten waarvan het bestaan hiervoor werd vastgesteld, loon werd betaald in de zin van de Arbeidsovereenkomstenwet.

Volgens de vaste cassatierechtspraak, waarbij het arbeidshof zich aansluit, is loon de tegenprestatie van arbeid die ter uitvoering van een arbeidsovereenkomst wordt verricht. (vgl. Cass. 20 april 1977, R.W. 1977-78, 1871, concl. Adv.-gen. H. Lenaerts; Cass. 3 april 1978, R.W. 1977-78, 2441, concl. Adv.-gen. H. Lenaerts; recent: Cass. 18 september 2000, 499)

Een werknemer kan zijn recht op een premie ontleen aan een eenzijdige verbintenis van de werkgever, die deze premie tot loon maakt.

(vgl. Cass. 18 december 1974, Arr. Cass. 1974-75, 460, concl. Adv.-gen. H. Lenaerts)

Naar het oordeel van het arbeidshof is de vergoeding die door de eenzijdige verbintenis van de werkgever, uitgedrukt in de brieven van de NV Vandemoortele van 27 augustus 2009, aan een aantal leden van het managementteam van de NV Alpro werd toegekend, in het kader van de overeenkomsten waarvan het bestaan hiervoor werd vastgesteld, loon in de zin van de Arbeidsovereenkomstenwet.

Deze vergoeding is immers onmiskenbaar een tegenprestatie voor de arbeid (het verstrekken van informatie met betrekking tot hun departement, in het kader van de verkoop van de NV Alpro en haar dochterondernemingen) die door de betrokken personeelsleden van de NV Alpro werden geleverd.

Zijn de vergoedingen die door de NV Vandemoortele aan de leden van het managementteam van de NV Alpro werden betaald loon waarop socialezekerheidsbijdragen moeten worden betaald?

17.-

Artikel 14 § 1 van de RSZ-wet bepaalt verder dat de bijdragen voor sociale zekerheid berekend worden op grond van het loon van de werknemer, waarbij artikel 14 § 2 van dezelfde wet bepaalt dat het begrip loon bepaald wordt door artikel 2 van de Loonbeschermingswet, onder voorbehoud van verruiming of beperking van dit begrip bij in ministerraad overlegd besluit.

Artikel 2 eerste lid van de Loonbeschermingswet bepaalt dat onder loon moet worden verstaan:

1° het loon in geld waarop de werknemer ingevolge zijn dienstbetrekking recht heeft ten laste van zijn werkgever;

2° de fooien of het bedieningsgeld waarop de werknemer recht heeft ingevolge zijn dienstbetrekking of krachtens het gebruik ten laste van zijn werkgever;

3° de in geld waardeerbare voordelen waarop de werknemer ingevolge zijn dienstbetrekking recht heeft ten laste van zijn werkgever.

Om van loon in de zin van artikel 2 van de Loonbeschermingswet te kunnen spreken is het essentieel kenmerk dat de werknemer hierop recht heeft ingevolge de dienstbetrekking en dit ten laste van de werkgever.

18.-

De NV betwist dat de leden van het managementteam aan wie een vergoeding werd toegekend, op deze vergoeding recht hadden, zodat deze vergoeding naar haar oordeel geen loon is in de zin van artikel 2 van de Loonbeschermingswet en daarop bijgevolg geen socialezekerheidsbijdragen verschuldigd zijn.

Het is juist dat de omschrijving van het begrip loon vereist dat de werknemer hierop recht heeft; de Loonbeschermingswet brengt echter geen wijziging in de bestaande regeling van het recht op loon.

(vgl. Arbh. Brussel 16 januari en 11 september 2007, Soc.Kron. 2008, noot J. Jacquemain; Arbh. Brussel 19 maart 2009, J.T.T. 2009, 284)

Dit betekent dat, van zodra een voordeel de tegenprestatie van arbeid is, de werknemer hierop recht heeft in de zin van artikel 2 van de Loonbeschermingswet.

Het enkele feit dat de NV Vandemoortele de toegekende vergoeding bestempelt als 'éénmalig en discretionair' staat hieraan niet in de weg.

Zoals hiervoor onder nr. 16 werd geoordeeld, is deze vergoeding is immers onmiskenbaar een tegenprestatie voor de arbeid (het verstrekken van informatie met betrekking tot hun departement, in het kader van de verkoop van de NV Alpro en haar dochterondernemingen) die door de betrokken personeelsleden van de NV Alpro werden geleverd.

19.-

Volledigheidshalve stelt het arbeidshof vast dat niet ernstig ter discussie staat dat deze

vergoeding ingevolge de dienstbetrekking tussen de NV Vandemoortele en de betrokken leden van het managementteam werd toegekend en ten laste van de NV Vandemoortele was.

Hiervoor wordt verwezen naar wat geoordeeld onder de nrs. 12 tot 15.

20.-

Vermits de vergoeding die aan de leden van het managementteam van de NV Alpro werd toegekend door de NV Vandemoortele loon is in de zin van artikel 2 van de Loonbeschermingswet, dient hierop met toepassing van artikel 14 § 1 van de RSZ-wet socialezekerheidsbijdragen te worden betaald.

De oorspronkelijke vordering van de NV tot terugbetaling van de onder voorbehoud betaalde bedragen dient dan ook als ongegrond te worden afgewezen, zoals terecht beslist door de arbeidsrechtbank.

1.2. Zijn socialezekerheidsbijdragen verschuldigd op de bijkomende vergoeding die door de NV Vandemoortele werd betaald aan mevrouw D.

21.-

Artikel 14 § 1 van de RSZ-wet bepaalt dat de bijdragen voor sociale zekerheid berekend worden op grond van het loon van de werknemer, waarbij artikel 14 § 2 van dezelfde wet bepaalt dat het begrip loon bepaald wordt door artikel 2 van de Loonbeschermingswet, onder voorbehoud van verruiming of beperking van dit begrip bij in ministerraad overlegd besluit.

Artikel 19 § 2, 2° van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet bepaalt dat met afwijking van artikel 2 van de Loonbeschermingswet niet als loon worden aangemerkt, de aan de werknemers verschuldigde vergoedingen, wanneer de werkgever zijn wettelijke, contractuele of statutaire verplichtingen niet nakomt, met uitzondering van de vergoedingen verschuldigd naar aanleiding van:

- a) de onregelmatige beëindiging van de arbeidsovereenkomst door de werkgever;
- b) de eenzijdige beëindiging van de arbeidsovereenkomst voor personeelsafgevaardigden;
- c) de eenzijdige beëindiging van de arbeidsovereenkomst voor syndicale afgevaardigden;
- d) de beëindiging van de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord.

Met toepassing van deze bepalingen zullen geen socialezekerheidsbijdragen verschuldigd zijn

op de vergoedingen die door de werkgever verschuldigd zijn indien hij zijn wettelijke, contractuele of statutaire verplichtingen niet nakomt, tenzij wanneer het gaat over de specifieke vergoedingen aangeduid onder a) tot d).

22.-

De NV argumenteert dat zij geen socialezekerheidsbijdragen dient te betalen op de bijkomende vergoeding die zij toekende aan mevrouw D vermits deze bijkomende vergoeding haar werd toegekend op grond van leeftijdsdiscriminatie.

Zij stelt hierbij dat mevrouw D zich gediscrimineerd achtte daar zij door het ontslag op 55-jarige leeftijd geen aanspraak kon maken op het conventionele brugpensioen (thans SWT), dat pas wordt toegekend aan werknemers die de leeftijd van 58 jaar hebben bereikt.

23.-

Artikel 14 van de Antidiscriminatiewet verbiedt elke vorm van discriminatie, waarbij onder discriminatie wordt verstaan, de directe en indirecte discriminatie, de opdracht tot discrimineren, intimidatie en een weigering redelijke aanpassingen te treffen ten voordele van een persoon met een handicap.

Discriminatie heeft te maken met ongelijke behandeling op basis van een aantal beschermde criteria waaronder de leeftijd (artikel 4, 4° Antidiscriminatiewet) en is van toepassing op alle personen met betrekking tot onder andere de arbeidsbetrekkingen (artikel 5 § 1, 5° Antidiscriminatiewet), in het bijzonder de bepalingen en praktijken inzake de arbeidsbetrekking, zoals de ontslagbeslissing en de bepaling van voorwaarden voor ontslag en vergoedingen bij ontslag (artikel 5 § 2, 3° Antidiscriminatiewet).

Het is dan ook principeel terecht dat de NV vooropstelt dat de werkgever die bij ontslag van een werknemer deze werknemer discrimineert door een beschermd criterium te negeren, zijn wettelijke verplichtingen niet nakomt.

24.-

Artikel 4, 7° van de Antidiscriminatiewet omschrijft directe discriminatie als een direct onderscheid op grond van een beschermd criterium dat niet gerechtvaardigd kan worden op grond van de bepalingen van titel II; artikel 4, 7° van de Antidiscriminatiewet definieert het direct onderscheid als de situatie die zich voordoet wanneer iemand ongunstiger wordt behandeld dan een ander in een vergelijkbare situatie, of zou worden behandeld op basis van een van de beschermde criteria.

Mevrouw D zou bijgevolg kunnen argumenteren dat zij gediscrimineerd wordt op grond van haar leeftijd, indien aangetoond zou worden dat zij door haar ontslag op 55-jarige leeftijd, ongunstiger wordt behandeld dan een ander in een vergelijkbare situatie, met name bij ontslag op 55-jarige leeftijd (door een onderneming in hetzelfde paritair comité en buiten economische redenen).

Het arbeidshof kan hierbij enkel vaststellen dat dergelijke situatie niet wordt aangetoond of zelfs aannemelijk gemaakt: wanneer een ander personeelslid van de NV op 55-jarige leeftijd zou worden ontslagen, kan dit ander personeelslid evenmin aanspraak maken op het conventionele brugpensioen (thans SWT).

De vergelijking met een ontslag op 58-jarige leeftijd waarop de NV zich minstens impliciet steunt, gaat niet op daar deze 58-jarige zich niet in een vergelijkbare situatie bevindt.

De NV heeft bijgevolg mevrouw D niet gediscrimineerd, zodat de NV aan haar wettelijke verplichting niet te discrimineren niet is tekort geschoten, en de bijkomende vergoeding die aan mevrouw C wegens leeftijdsdiscriminatie werd toegekend, beschouwd dient te worden als een (bijkomende) vergoeding wegens onregelmatige beëindiging van de arbeidsovereenkomst door de NV, waarop met toepassing van de onder nr. 21 aangegeven wettelijke bepalingen, socialezekerheidsbijdragen verschuldigd zijn.

25.-

Ook met betrekking tot dit onderdeel van de oorspronkelijke vordering van de NV dient het bestreden vonnis te worden bevestigd.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis in alle beschikkingen;

Verwijst de NV Vandemoortele in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van beide partijen vereffend op 18.000,00 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidshof.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

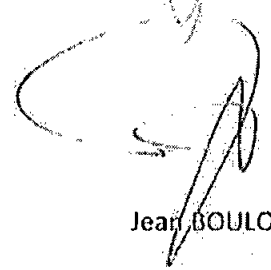
Daniel RYCKX,	raadsheer,
Jean BOULOGNE,	raadsheer in sociale zaken, werkgever,
Andre LEURS,	raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
bijgestaan door :	
Sven VAN DER HOEVEN,	griffier.

Daniel RYCKX ;

Sven VAN DER HOEVEN;

Jean BOULOGNE

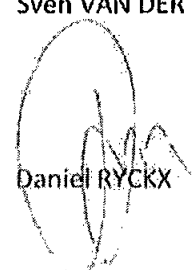

Andre LEURS

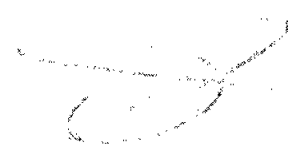
De heer André Leurs, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-arbeider, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest waarover hij mee heeft beraadslaagd te ondertekenen. Overeenkomstig art. 785 Ger. W. wordt het arrest ondertekend door Daniel Ryckx, raadsheer en Jean Boulogne, raadsheer in sociale zaken, werkgever.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 1 september 2016 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Daniel RYCKX

Sven VAN DER HOEVEN